

Posudek na diplomovou práci Martiny Schneiderové

Dědění ze závěti.

Zvolené téma je aktuální zejména s přihlédnutím k nové občanskoprávní úpravě, která do celé oblasti dědického (nejen do právní úpravy závěti) přináší řadu zásadních změn. Závěť autorka správně považuje za projev autonomie vůle zůstavitele a jakékoliv zásahy do zůstavitelovy svobody rozhodnout o osudu svého majetku považuje za omezující.

Autorka uvozuje práci rozborem předpokladů dědění, mezi které správně řadí smrt fyzické osoby i existenci pozůstalosti. K nim přiřazuje i další předpoklady, kterými jsou způsobilost dědice, dědické tituly a oprávnění dědice dědictví odmítnout.

Těžiště práce lze spatřovat v kapitole 3., ve které podrobně analyzuje formální i obsahové náležitosti závěti včetně ochrany neopomenutelných dědiců. Povinnost testovat ve prospěch neopomenutelných dědiců správně staví do protikladu k vydědění, které umožňuje, aby neopomenutelní dědicové dědictví neobdrželi. Autorka pečlivě zkoumá jednotlivé formy závěti, úschovu závěti a zrušení závěti.

Hodnotu práce umocňuje i srovnání právní úpravy dědění již podle nového občanského zákoníku včetně zajímavé problematiky privilegovaných forem závěti. Autorčino hodnocení nové právní úpravy vyznívá pozitivně, i když připouští, že na některých místech je nová právní úprava zbytečně kazuistická.

Práce s literaturou je na velmi dobré úrovni, citační aparát je poměrně bohatý.

Předloženou práci hodnotím předběžně známkou výborně a doporučuji ji k obhajobě.

K rozpravě doporučuji problematiku společné závěti, tj. zajímalo by mě, zda autorka považuje za vhodné, aby společná závěť měla v našem právním prostředí být výslovně upravena.

V Praze dne 13. 09. 2012

Prof.JUDr. Jan Dvořák, CSc.